

Sygn. akt V CSK 30/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa G.F.

przeciwko R.M.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda G.F. od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 23 sierpnia 2016 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powód powołał się na oczywistą zasadność skargi, przejawiającą się w rażącym naruszeniu przepisów postępowania, które nie zostały jednak we wniosku wyszczególnione. Oparcie wniosku na tej przyczynie wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku,

I CZ 64/08, z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01 oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.). Nie wystarczy tu proste odwołanie się do podstaw kasacyjnych, albowiem czym innym jest uzasadnienie przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej ro rozpoznania, a czym innym uzasadnienie podstaw kasacyjnych, badanych przez Sąd Najwyższy na etapie merytorycznego rozpoznawania skargi.

Skarżący powołał się także na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, ale nie uściślił, o jakie zagadnienie prawne chodzi oraz o jakiego rodzaju wątpliwości (należy się tylko domyślać, że chodzi o wykładnię art. 28¹ k.r.o.). Tymczasem istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Powołanie się na pierwszą ze wskazanych przyczyn kasacyjnych wymaga sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawienia własnego stanowiska skarżącego oraz wykazania konieczności usunięcia poważnych i nasuwających się w związku ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd drugiej instancji wątpliwości prawnych w celu rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący powinien więc sformułować to zagadnienie w sposób podobny do przyjętego przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.) oraz przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazując zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku. Problem prawny nie może ponadto „maskować” odmiennej oceny dowodów przez skarżącego oraz przyjętego przez niego stanu faktycznego, różniących się od ustaleń stanowiących faktyczną podstawę zaskarżonego orzeczenia. W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji.

aj

at